

VIDÁM KÖNYVTÁR.

Szerkeszti: TÁBORI KORNÉL.

PESTI KRÓNKA

ÍRTÁK:

PÁSZTOR ÁRPÁD SZOMAHÁZY ISTVÁN
TÁBORI KORNÉL

Szerkesztőség és Kiadóhivatal:

Budapest, VIII. József-utca 16 — 18

GYILKOSSÁG A HIVATALBAN.

A statisztikai hivatal igazán nem tartozik a legvidámabb mulatóhelyek közé. Rideg számok tömlőce ez, ahonnan a sok kis számból csinált nagy számok kerülnek ki minden mulattató jelleg nélkül. Nemrég azonban még ebben a sivár talajban is kivirágzott, a jókedv, egy nem mindennapi eset kapcsán.

A sok komoly hivatalnok közé becsöppent egy könnyebbvérű fiú. Bizony utálta ezt a munkát: számolni, számokat másolni, egyik könyvből a másikba átírni mindenféle rideg dolgokat — de valahogy mégis csak beletörődött.

Egy napon megjelenik a hivatal egyik főembere *Vargha* Gyulánál, az igazgatónál:

— Igazgató úr, — mondja neki — valóságos szenzációt hozok.

— Nos, mi az?

— Az ön tudományos érdeklődését minden bizonynyal fel fogja kelteni az a körülmény, hogy a nők száma Magyarországon erősen fogy.

— Ne mondja!

— De bizony mondom. Legutóbbi adataink

szerint az általános népesedés igen kedvező, de a nőállomány egyre csökken. S ez egyike a legszenzációsabb ritkaságoknak ... ezt megjelentem külföldön ... az Akadémiánál... ezt világgá kell kürtöim!

— No, majd előbb utánajárunk — mosolygott Vargha Gyula — s azzal nekiültek az anyagnak. De maga az igazgató is megdöbbenéssel konstataálta, hogy az embernek igaza van. A nők száma borzasztóan megapadt.

Most nem tudták, mit tegyenek. Egymásra néztek. S ekkor félénk kopogtatás hallatszott,

— Szabad!

Az imént említett léha ifjú dugta be az ajtón a fejét.

— Kérem, igazgató úr, — szólt — kihallatszott, amit beszélni tetszett... engem furdal a lelkiismeret . . . nekem nagyon sok feldolgozni való anyagot adtak ... és én bevallom .. . hogy kevesebb inunk ám legyen, egy hét óta minden *nap harmincezer nőt dobtam a kanálisba . . .*

Amivel aztán alaposan meg volt magyarázva a nőállomány csökkenése hazánkban.

A TÖKÉLETES GAVALLÉR.

Egy újságíró nagy szívességre kérte *Tierczen* Ferencet: hogy legyen a kereszt-papája. És íredig nem afféle irodalmi kereszt-papája, aki az első verskötetet portálja be a halhatatlanságba.

Herczeg Ferenc elvállalta a megbízást és a szükséges előlegen eljárások után kocsin hajtat-

tak a székesegyházba a keresztelő-ünnepségre. Az újságíró igazi ruha-smokk volt, aki a nap minden szakában változtatta a ruháját a szigorú divat-szabályok szerint. Most a lábára pillantott és fölsziszszent:

— Jézus-Mária! ...

—No-no, még egy kissé korai ez a fölkiáltás!

—Csak most látom, hogy a cipőm sárga!... Mondja kérem, Herezeg úr, lehet keresztelőre sárga cipőben menni?

Herczeg Ferenc elgondolkozott egy keveset, aztán komolyan válaszolta:

—Igazán nem tudom. Mert hát engem *mezi láb* kereszteltek.

A RAVASZ PÉNZÜGYNÖK.

A hivatalos lapban megjelent egy királyi kézirat, amely szerint ő felsége a legkegyelmesebben megengedi gróf *Festetich* Taszilónak, hogy a hitbizományára csekély három millió kölcsönt fölvegyen. Oktondi teoretikusok könyveket írnak arról, hogy milyen szükséges volna eltörölni a hitbizományokat. Pedig rá kellene bízni a dolgot a hitbizományos urakra. Majd elintéznék ők, csak kapjanak rá engedőimet.

Ezt a bírt elolvasta egy pénztőzsér is, aki némely jeles üzleteiről nevezetes.

Amint elolvasta a hírt, nyomban fölment a grófhhoz.

— Kegyelmes uram, én meg tudnám szerezni azt a kölcsönt.

— No, az szép öntől. De nékem ez irányban abszolúte nincs szükségem közbenjáróra.

— Csakhogy én sokkal előnyösebben szerezem meg, mint bárki más!

A pénzügynök addig-addig beszélt, amíg rávette a grófot, hogy őt bízta meg a kölcsön közvetítésével. Sőt nyomban szerződést is kötött vele, amely szerint kerek nyolcvanezer forintot kap, ha megszerzi a három milliót.

Most már vígan nézett a dolga után az ügynök. De csakhamar keserves csalódás várta. Ugyanis a pénzügyintézetek, amelyekhez fordult, mind kereken visszautasították.

— Ilyen emberrel szóba sem állunk!

Már pedig három millió forintot nem igen lehet csak úgy privát-zsebekből összekapargatni. Még egy Festetich-hitbizományra sem.

Az ügynök kezdett lemondani már a szépséges közvetítői sápról. Hej, pedig sajnálta nagyon. Ekkor ravasz ötlete támadt.

Volt néhány „kunceaftba a Nemzeti Kaszinóból, akik mindig hajlandók voltak nála egy kis uzorakölcsönt fölvenni. Ezeknek eldicsekedt. Ilyenformán:

— A báró úr persze azt hiszi, hogy én uzorás vagyok. Pedig hát lám, maga gróf Festetich Tasziló úr is nálam veszi fel a három milliós kölcsönét!

Ezek persze azon melegeben elmondották gróf Festetich Taszilónak a dolgot:

— Mi a manó! Te ilyen emberrel manipulálsz? Hát már idáig jutottál?

Festetich Tasziló kényelmetlenül feszengett, pedig ez még semmi sem volt. De a ravasz ügynök azonfelül még névtelen leveleket is írogatott neki, telve, szemrehányással, hogy ilyen csúnya uzsorással keveredett össze.

Végre is fölhívta őt a gróf és fanyarul mondta:

— Kérem, váratlanul pénzhez jutottam és most már nincs szükségem a kölcsönre.

Az ügynök úgy tett, mint aki nagyon meg van ijedve.

— Hát én most mit csináljak? A pénzt, már fölhajszoltam és ... és az én közvetítői díjain! ...

— Eh, azt megfizetem. Egy Festetich nem kíván ingyen szolgálatot senkitől!

... Így jutott az ügynök nyolcvanezer forinthez.

JELENET AZ UTCÁN.

Egy fiatal ügyvéd, dr. Ács Jenő fontos pörben győzött a törvényszéken s jókedvvel ment hazafelé az Erzsébet-körúton. Egyszerre csak, a Dob-utea sarkán egy szegény, töpörödött asszony szólította meg bátortalan, szégyenkező hangon:

— Nagyságos úr . . . szegény vagyok!

A fiatal fiskális szívét elöntötte az adakozó kedv. Belemarkolt a zsebébe és ami aprópénze volt, mind odaadta. Aztán szelíd részvétellel kérdezte:

— Mondja, jó asszony, maga úgy-e, nem szokott koldulni? Mert meghallani ám a hangján.

— Bizony nem! Sohasem koldultam, amíg ki nem fosztottak mindenemből.

Hah! A fiatal fiskális itt valami nagy kriminalitást sejtett és érdeklődve kérdezte:

— És kik fosztották ki ?

— Az ügyvédek! . . . Hogy a nyavalya törje ki, ahun egy is van belüle!

A BÁRÓ TALÁNYA.

Egy igen előkelő társaságban történt pár évvel ezelőtt ez a história, amelyet dr. *Ágai Adolf*, a szellemes *Porzó* mesélt el.

Belép egy úr.

— Ismer mindenkit? — kérdi a háziúr.

A jövevény szétnéz és megakad a szeme egy görögös orrú fiatalemberen.

— Azt az úrat nem ismerem — mondja.

A háziúr odavezeti. Megtörténik a bemutatkozás. Az elegáns ifjúról kisül, hogy — báró. De a neve úgy hangzik, mintha nem valami nagyon régi báró lenne.

A jövevény félrehívja a házigazdát:

— Micsoda báró ez?

— Ez? — mondja a ház ura. — Ez olyan 320.001 koronás báró.

— 320.001 koronás? A háromszázezret értem. De mi az húszezeregy korona? Ez talány.

Felelet helyett a háziúr cédulát és plajbászt vesz elő és felírja a következő kimutatást:

Báróság	300.000 korona
Nemesség	20.000 „
Névmagyarosítás	001 „
Összesen:	320.001 korona

EGY KIS NYOMOZÁS.

Dr. Gyepes Antal ügyvéd minta-alakja a szolgálatkészségnek. A tárgyalásokon ő kínálja meg üléssel a bírót. Nincs ember, kit ne kínálna meg ötkrajcáros szivarral és fényes ígérettel. Az utóbbival szívesebben, mint az előbbivel. Egyik kartársa feleségét ismételten megkínálta a csillagos éggel és szívével. A szép asszony mind a kettőt tisztelettel mellőzte.

Ugyanez a szép asszony nemrégiben izgatottan állított be dr. Gyepeshez.

— Egy nagy szívességre kérem.

— Parancsoljon! Boldoggá tesz.

— A férjemről vám. szó, — folytatta a szép asszony, haragban égő arccal. — Az a nyomorult megcsal engem.

— Lehetetlen . . . ámbár . . .

— Bizonyos! Tudni akarom, kivel. Minden-áron tudni akarom.

A szolgálatkész úr elégtelen dörzsölte a kezeit.

— Ennél mi sem könnyebb, nagyságos asszony. Ebben a tekintetben a modern technika...: Azt pontosan meg lehet tudni.

— Igazán?

— De mennyire! Személyt, helyet, időt, módot . . . Három nap alatt minden adat kacsói között lesz. Csak bízza reám.

A szép asszony melegen szorította meg a szolgálatkész úr kezét.

— Köszönöm, hálás leszek . . .

Dr. Gyepes még abban az órában felkereste az egyik jónevű magán-detektív-céget. Beszélt a főnökkel, Magyary-Kossa Gézával:

— A dolog rendkívül fontos. Az én személyem mellékes. A megbízást önagysága adja. Az eredményt velem tessék közölni. Található vagyok délután 3—5 között a Szabadság-kávéházban. Gavallérosan fizetünk. Kövessen el minden lehetőt.

Harmadnap délután a magán-detektív kis cédulával a kezében felkereste dr. Gyepest a Saabadság-kávéházban. Diszkréten félrehdvta. Aztán a fülébe súgta:

— Most távoztak a hotel gumiból.

— Brávó! És ki a hölgy?

A detektív átadta a cédulát.

— Ez.

Dr. Gyepes feltette a cvikkerjét és olvasta:

„Dr. Gyepes Antalné, Teréz-körút 26/b.,
II. emelet 15.“

A REJTELMES ÉNEKES.

Operaházi körökben pár évvel ezelőtt tűnt föl egy remékhangú fiatal basszista, *Vencell Béla*, aki azelőtt a kórus tagja volt és olyan vérmes reményeket fűztek az ismeretlen basszista művészi jövőjéhez, hogy hamar impresszáriója is akadt, aki „lefoglalta“ a maga számára.

Müller Károly, a kis kopasz ügynök, aki Blériot Louist is idehozta, manegelte a fiatal énekest és meg volt győződve róla, hogy e nagy hanganyagba fektetett tőke meg fogja hozni busás kamatait. De hát egyelőre nehéz dolog volt az ismeretlen énekessel tért hódítani.

A jó impresszárió ilyenkor nem riad vissza apró furfangoktól sem, hogy a crack-jét „versenybe hozza“.

Az elmúlt nyáron egy arisztokrata-társaság megbízta, hogy rendezzen a Tátrában elit-hangversenyt. Az impresszárió összeállított egy előkelő művészi névsort, amelyben az ifjú *Venczell Bélát* is javaslatba hozta a mágnás-hangversenyen való közreműködésre. A rendezőbizottságnak ez nem tetszett:

— *Venczell?* Ki az a *Venczell?*

— Elsőrangú művész! — mondotta Müller.

—Szenzáció! Nagy szenzáció!

— Nem kell! Ismeretlen ember nekünk nem kell! Nekünk nevek kellene! Nevezetességek! Hozzon mást!

Az impresszárió távozott és két nap múlva titokzatos arccal kereste fel a rendezőbizottság elnökét:

— Méltóságos uram, egy óriási attrakcióról van szó! Ilyen még nem volt!

— Nos, mi az?

— Egy énekes . . . Nagy titok . . . Amatőr . . . Dúsgazdag ember . . . Honoráriumot el se fogad és ki van zárva, hogy egynél több számot énekeljem . . .

— Ki az?

Az impresszárió körülnézett, vájjon nem hallgatódik-e valaki, azután odahajolt a rendezőbizottsági elnök füléhez és belesúgta:

— Maróczy . .

— Rendben van! Hozza el ezt az urat!

Talán fölösleges is konstatálnunk, hogy a „dúsgazdag amatőr“ a két nappal azelőtt visszautasított — Venczell Béla volt. Fellépett a hangversenyen, elénekelt egy dalt és olyan viharos sikert aratott, hogy a rendezőség tagjai menten körülfogták a furfangos Möllert és valósággal könyörögtek neki:

— Még egy számot! Csak még egyetlenegy ráadást!

— Nem lehet! A viláért sem lehet!

— Hátha mégis lehetséges? 'Minden áldozatra kész eh vagyunk!

Mire Müller, nyugodtan:

— Talán lehetséges — ezer koronáért!

Amikor aztán megkapta az ezer koronát és Venczell elénekelt még egy dalt, Müller bűnbánóim leleplezte — Maróczyt.

A PESTI DIPLOMÁCIA.

Ahol szeretik a jó tréfát és megbecsülik az aranyos kedélyt, ott dicsőséges neve van *Fuchs* Lajosnak, a „Magyar-Francia“ biztosító-társaság vezérigazgatójának.

A minap bankettet adott a Lipótvárosi Kaszinóban, ahol megjelent a Lipótváros valamennyi notabilitása. Sőt ott voltak az összes exotikus országok, Uruguay, Argentina, San-

Marinó, stb. konzuljai is.

A bankett kitűnő volt, de a legizletesebb főgás mégis csak a házigazda humoros felköszöntője volt. Főlemelkedett és ünnepélyesen mondta:

— Tisztelt uraim, végtelenül boldog vagyok, hogy ily díszes számban jelentek meg szerény vacsorámon. Íme, itt vannak a társadalmi, közgazdasági élet számos kitűnőségei, sőt eljöttek a budapesti diplomáciai kar összes mértékadó és —

Itt könnyed mozdulattal *Tiller* Móra, a kitűnő szabóra és San-Marinó méltóságteljes konzulára mutatva, folytatta:

— ... és *mértékvevő* körei is!

A RAVASZ LAKÓ.

A májusi bérnegyed előtt egy újságíró-kolle-gánk, akinek a felesége két hónapon át kere-sett és nem talált lakást, — hogy családjával ne kerüljön az utcára — nehéz szívvel bár, de elhatározta, hogy maga néz lakás után.

Korán reggel fölkelt és a nyakába vette a várost. Délután két óra tájban érkezett haza holtrafáradtan, de örömtől ragyogó arccal. A felesége is nagyon jókedvűen fogadta.

— Találtam lakást! — jelentette büszkén a férj.

— Én is! — felelte nem kisebb büszkeség-gel a felesége. — Délután együtt megyünk me-gnézni, adtam a házmesternek tíz koronát, hogy addig, míg nem jövünk, ne adja ki!

— Fölösleges, — folytatta a férj — én már ki is vettem egy lakást. Sőt, kitértam be-lőle valakit. Száz koronánkba kerül évenként, de megéri. Valakinek már ezerötszáz koronáért odaigérték a lakást, én azonban ezerhatszázat ígértem, adtam a házmesternek húsz koronát ajándékba, erre megkaptam.

Az asszony egyre növekvő csudálkozással hallgatta:

— Mit mondsz? Ezerötszáz helyett ezerhat-százért veszed ki?

— Igen. Három szoba, fürdőszoba, villany..

— ... és gáz, — folytatta az asszony — második emelet, lépcsőházi bejárat a József-körúton . . .

— Igen! Honnan tudod?

— Honnan tudom, te szerencsétlen! Hiszen engem stájgeroltál ki, nekem akarták ezerötszáz koronáért kiadni ... És még tíz korona borraivalót is adtam, te meg húszat . . .

A RAVASZABB LAKÓ.

Még egy lakástörténet. Egy kistájgerolt „partáj“-ról szól az ének, aki bosszút esküdött a kapzsi háziúr ellen.

Február elseje óta, amióta a házbéremelés miatt felmondta a lakását, egyre-másra csengettek be hozzá a lakáskeresők. A lakás szép, jó „beosztású“, nagyobbára mindenkinek megtetszett, mégse vette ki senki. Még pedig azért nem, mert a mostani bérlő, mikor a lakásnézők azzal a sztereotip kérdéssel fordultak hozzá, hogy hát miért távozik a szép lakásból, mélabusan felelgette:

— A poloskák miatt!

Egy hét alatt körülbelül száz lakáskeresőnek mondotta el szolid sóhajjal:

— A poloskák miatt! A poloskák miatt!

A háziurat gondolkodóba ejtette a dolog, hogy egy hét alatt nem akadt bérlője a szép lakásnak. Felkereste a régi bérlőt és egyezkedni próbált vele.

— Tudja mit? Maradjon meg a lakásban a régi bér mellett!

A partáj indignálódva kacagott fel:

— Mit? Hova gondol? Csak nem maradok meg ebben a poloskás lakásban!

A LEG RAVASZABB LAKÓ.

No még egy partáj-história.

A Csengery-utca egyik bérházában februárban felmondtak az összes lakók.

A háziúr, aki egyébként is gyötörte és szekirozta mindig a lakóit, olyan mértékben stájerolt, hogy a lakói kivétel nélkül mind felmondták a lakást.

Amint közeledett a májusi negyed és a költözködés ideje, a háziúr sorra járta a lakásokat, megvizsgált minden zeget-zugot és ha valami kis hibát talált — egy darabka leesett vakolatot, egy kis megrongált tapétát vagy rosszul működő függönyt — menten kijelentette:

— Addig nem engedem meg a kihurcolkodást, amíg a lakást lakható állapotba nem helyezik!

Az egyik lakónál, egy jókedvű ügynöknél a háziúr — valószínűleg nagy bosszúságára — nem talált semmi hibát vagy javítani valót a lakásban.

Mégis ráförmedt:

— Figyelmeztetem, hogy a lakást abban az állapotban kell átadnia, amelyben átvette!

— Ez lehetetlen! — felelte az ügynök nyugodtan.

A háziúr vérpiros lett a dühtől:

— Lehetetlen? — kiáltotta. — Miért lehetetlen?

— Azért, mert hol az ördögbe szerzek én most annyi poloskát, amennyit itt találtam a maga piszkos házában, amikor beköltöztem?!

AZ ÉRSEK.

Feljött valahonnan vidékről egy szegényesen öltözött, majdnem rongyos, tincséé zsidó. Elment Budára, egy ismert kékfestő-gyár tulajdonosához, s ott mindenki ámulatára reggeltől délig egyebet se csinált, mint készpénzzel vásárolt, Délben aztán belefáradt a válogatásba. Kifizetett tízezer koronát és így szólt:

— Most elmegyek valahova ebédelni, aztán megint visszajövök.

A gyáros kikísérte, mélyen meghajolt előtte s boldogan szólt:

— A viszontlátásra.

— Kérem, mondja ekkor a rongyosan öltözött izraelita — ajánljon nekem valami jó rituális vendéglőt, mert én nem tudok más kosztot enni.

— Oh, — mond a gyáros — nagyon egyszerű a dolog. Itt átmegy a hídon, aztán jobbra, aztán balra . . .

És megmagyarázta neki, hogy hogyan juthat el egy ismert és előkelő dunaparti rituális vendéglőbe. A zsidó megindult, s némi gyalog-

lások után megtalálja a vendéglőt. Leül egy asztalhoz és vár.

Meglátja ezt a vendéglős. Nem tetszik neki a rongyos ember. Kiszól a pincérre:

— Károly, azt a piszkos embert . . .

— Dobjam ki?

— Azt éppen nem. De ne szolgálják ki.

Majd csak megunja és elmegy.

Úgy is lőn. A szegényes külsejű ember hiába csöngetett, zörgött, szólongatta a pincért, nem szolgálták ki. Hát elment nagy búsan, éhesen, egyenest vissza Budára, a gyároshoz. Ez udvariasan fogadta:

— Nos, jól ebédelt ?

— Nem én.

— Hát?

— Sehogyse ebédeltem. Hiába hívtam a pincért, nem szolgálták ki. Úgy látszik, a káftánom, a szakállam, meg a pájeszem nem tetszett nekik . . .

A gyáros felfortyan:

— Ejnye, ejnye! Majd megmutatom én magának, hogy kiszolgálják. Most átmegyünk együtt Pestre, abba a rituális vendéglőbe.

Át is mennek, s leülnek egy asztalhoz. A gyáros félrehívja a vendéglőst:

— Mondja kérem, miért nem szolgálták ki azt az embert, aki ott ül?

— Mert egy szegény, piszkos zsidó!

— Szegény? Ma délelőtt tízezer koronát tett le készpénzben az irodámban . . .

— Az már más! — mondja a vendéglős.

Most már kiszolgáljuk.

— Igen ám, — mond a gyáros — de az egy önérzetes ember. Mondjon neki valami tapintatos, ügyes kifogást arra, hogy miért nem szolgálták ki.

— Tessék csak rám bízni.

— Valahogy ne tegyen célzást a pájeszére, ne sértse meg.

— Csak tessék rám bízni. Nyugodt lehet a nagyságos úr, olyan kifogást mondok, ami hízelgő is lesz rá nézve . . .

Azzal visszamennék az asztalhoz, ahol a kaftános félénken hunyorgatva ül. A vendéglős odamegy hozzá, meghajol és ragyogó arccal, mint aki most ki fogja vágni a rezet, ezt mondja:

— Kérem, bocsásson meg, hogy az imént, mikor egyedül volt itt, nem szolgáltuk ki. De ez az én vendéglőm zsidó vendéglő és nem mertem önt ezzel a koszttal megkínálni, mert . . . mert azt hittem, hogy *ön a kalocsai érsek* . . .

A PÜSPÖK.

Van ennek a fönti történetnek még egy — talán még jobb — verziója.

Az a bizonyos nagyon lerongyolódott és nagyon pájeszes izraelita polgártársunk nagy lihegve rontott be a szatmári pályaudvarra, egy perccel a gyorsvonat indulása előtt. Körülnézett

s egyenest egy szalonkocsi felé vette útját, mely a vonatnak az utolsó kocsija volt. Fel is kapaszkodott a hágsóra, de itt szembetalálta magával a kalauzt, aki ráförmedt:

— Mit akar?

— Fel akarok szállni.

— Hova?

— A vonatra. Ebbe a kupéba.

— Hát nem látja, hogy ez nem közönséges kupé, hanem szalonkocsi? Ez le van foglalva a szatmári püspök ő eminenciájának !

Erre mondta aztán a szegény zsidó:

— Nüh, hónán tudja maga, hogy nem én vagyok a szatmári püspök?

A NYÁRI VENDÉGLŐSÖK.

Vampeticsnek, a nyári vendéglősök hatalmas királyának pár évvel ezelőtt konkurrens akadt — *Kovács*. Vampetics ugyan szuverén göggel kijelentette, hogy nem törődik a konkurrenciával, sőt mikor az egyik vendége Kovácsot emlegette neki, nagylelkűen mondotta:

— Majd küldök neki néhány ezer vendéget a magaméból!

De Vampetics leghívebb vendége, Ujházy Ede, nem volt ily türelmes. Ő kereken kijelentette az asztalánál:

— Elöttem pedig ki ne ejtse senki a „Kovács“ szót, mert megbúbolom!

A fiúk meg is jegyezték jól maguknak ezt

az intelmet és a diskurzus folyamán az egyik — éppen egy közmondást citálva — így szól:

— Hja, kiki a maga szerencséjének a . . .
Vampeticse!

A SÚLYOS PÁRBAJ.

Két ifjú — két ismert pesti kávéházi alak — pisztolypárbajt vívott, egymással. Kibaktattak hajnalban Promontor felé, s egy domb mellett a segédek felállították őket. De alig tették meg az első intézkedéseket, csendőrök tűntek fel a láthatáron. Tehát másfelé kellett helyet keresni. Innen egy nagy mezőségre vonultak, de alig mérték ki a lépéseket, a kakastollas legények ismét megjelentek. Azt mondja az egyik segéd:

—Uraim, úgy látszik, ezek akadékoskodni akarnak. Nekem van itt egy kertész-ismerősöm, menjünk el annak a faiskolájába.

Elmentek a kertészhez. De itt is üldözte őket a balszerencse, mert egyszerre csak zuhogni kezdett az eső. Meghalni készek voltak, — de megázni nem, s így valamennyien bemenekültek egy üvegházba.

—Kitűnő! — kiáltott fel az egyik segéd, nagyokat lépve az üvegházon végig, — ez az üvegház épp harminc lépés hosszú! Itt mindjárt megtarthatnék a párbajt!

Általános helyeslés. A felek felállnak. A vezetőséged kiveszi az óráját és számol. Mind a két pisztoly hatalmasat dördül. Általános fellé-

lekzés. Egyik fél sem sebesült meg. A felek kibékülnek. Percnyi csönd, aztán egyszerre általános, harsogó — nevetés.

Hogy miért?

Két lövés történt és az üvegház egyetlen üvegtáblája se tört össze . . . Jaj, azok a vak-töltések! . . .

A VAJDA A VILLAMOSON.

Eötvös Károly felszállott egy villamos kocsira. A történeti hűség kedvéért fel kell jegyezni, hogy a Közúti Társaság egyik kocsijára a Váci-körúton.

A vajda kényelmesen elhelyezkedett az ablakok alatt elhúzódó hosszú padon, ahol tudvalévően kilenc olyan embernek van helye, aki ülés közben nem foglal el száztíz centiméternél szélesebb helyet.

A legközelebbi megállóhelynél megtelt a kocsi és a kalauz arra a padra, ahol *Eötvös* Károly ült, még egy utast igyekezett beszorítani. De igyekezetét nem koronázta siker, mert a vajda éppen két ember helyett ült. Hét utast még csak begyömöszölt a kalauz nagynehezen, de a nyolcadiknál már csődöt mondott minden feszítési kísérlet. Végre is, tekintettel a szent és sértetetlen szabályzatra, a kalauz odaszólt a nyugodtan és szétterjeszkedve üldögélő *Eötvöshöz*:

— Kérem szépen, itt kilenc utasnak van helye! Tessék helyet engedni még egy utasnak!

Eötvös ránézett a kalauzra és rendíthetetlen flegmával felelte:

— Ide már nem fér több ember. Persze, mikor ezeket a helyeket kimérték, akkor a kalauzokat ültették ide egymás mellé. Azt elhiszem, hogy kilenc kalauz elfért ezen a szűk pádon. De miért nem ültettek a kalauzok helyébe — részvényeseket, akkor a kimérésnél bizonyosan csak heten fértek volna el a kilenc helyén!

A SZÉP ASSZONY KOCSISA.

F., az előkelő társaság egyik kedvelt tagja egy szép asszony körül csapta a szelet és egy napon fölsóhajtott:

— Hej, leszek én még szép asszonynak kocsisa!

A szép asszony föl kacagott:

— No, ha csak ennyi az ambíciója, ezt könnyen elérheti! Beszegődhetik hozzám kocsisnak!

A lovag kipirult arccal pattant föl.

— Tán azt hiszi, hogy meg nem teszem! Fogadjunk, hogy holnap a sétakocsizásnál livrés ruhában ülök ki a maga kocsijának a bakjára!

— Hát fogadjunk!

Nem árurom el, hogy mibe fogadtak, de nagyon értékes fogadás lehetett, mert a lovagnak már előre is csillogott a szeme a győzelem reményében. Másnap délután tényleg föl is ült a kocsi bakjára, nikkalgombos frakkban, kokárdás

cilinderben. A szép asszony is csak akkor ismert rá, mikor megszólította:

—Kezeit csókolom, jelentem alássan, hogy beléptem a szolgálatba!

A kocsizás pompásan ment eleinte. A lovag mereven nézett maga elé és az elegáns kocsizó nép észre sem vette. Szóval úgy látszott, hogy jól fog végződni minden.

De egyszerre csak közbelépett a véletlen, mely egyébként pedig a szerelmesek pártján szokott lenni. Javában robogott a kocsi, amikor az egyik ló hirtelen összerogyott. Persze megállott egyszerre az egész kocsisor és a lovag leugrott a bakról, hogy fölsegítse a lovat. A kocsisok is mind segítségére gyűltek és egy öreg kocsis rá-támadt keményen:

—Ügyetlen, buta fickó! Hát így kell hajtani a lovat, he? . . . Igazán gyalázat, hogy már mindenki kocsis akar lenni! . . . Szégyeld magadat!

A többi kocsis buzgón segített a szidásban és az előkelő közönség gyönyörködve nézte a jelenetet. A lovag összegubbaszkodva tűrte és az orráig húzta a cilinderét, hogy föl ne ismerjék valahogy. Visszakapaszkodott a bakra és szégyenkezve dörögte:

— Az öregnek igaza van, nem vagyok kocsisnak való . . . Hát Isten neki! maradok továbbra is csak — úr.

AZ ÓSZINTE SZOBALÁNY.

Egy előkelő fővárosi gyárosnak nagyon házsártos a felesége. Az meg megjárja, hogy a férjével házsártoskodik, a férje nem mondhat föl neki két hétre. De hogy a cselédjeivel is ugyanezt tette, ennek az lett a következése, hogy úgyszólván napról-napra változott a szolgaszemélyzet a házában. Szegény férjét minden délben újabb meglepetés várta: egy-egy új cselédarc.

Nemrég a derék hölgy olyan állapotban volt., amit érdekesnek szokás nevezni, de ez nem gátolta őt abban, hogy no folytassa régi szenvedélyét: a házsártoskodást. Egyszer a szobalányát bősztítette föl annyira, hogy a leány azon hevenyében összepakkolózott és elbúcsúzott a nagyságtól:

— Isten megáldja, jó egészséget kívánok a nagyságának, meg a kis fiúcskának is.

— Micsoda fiúcskának!

— Hát annak, amelyik születni fog.

— Aztán honnan tudod te, hogy fiú lesz?

— Dejszen biztos az, hogy fiú lesz!

— Miért?

— Mert nincs az a lány, aki a nagyságával kibírja annyi hónapig!

A CSIBÉSZEK.

Sziklai Körnél városligeti *Kis-Színházában* nagy sikerrel adták elő délutánonként „A csibész“ című darabot. Nemsokára jubiláltak is a

színművei. Sziklait, akár csak valamelyik közsinházban, melegen ünnepelték a kulisszák mögött is. Egyszerre egész sereg idegen özönlötte el a színpadot. Tizennégy-tizenöt éves suhanc vezette őket, aki virágbokrétát tartott a kezében.

— Mit akarnak itt? — kérdezte tőlük a titkár csodálkozva.

— Kérem, mi üdvözölni akarjuk Sziklai urat.

— Vagy úgy? Az más. Tessék.

Az ünneplés jól esik, bárhonnan jó és Sziklai büszkén düllesztette ki mellét a deputáció előtt. A bokrétás ifjú így szavalt:

— Üdvözölni jöttünk a főcsibészt. Sziklai Kornél kiváló művész urat. Olyan híven játszott, mintha közülünk való volna. Isten éltesse!

Ezzel átnyújtotta a virágot és Sziklai természetesen meghatva mondott köszönetét.

A deputáció távozni készült már, amikor a titkár elkiáltotta magát:

— Ellopták az órát!

Az ügyelő odaszólt:

— Biztosan ezek a csibészek! Ajtókat becsukni!

Bezárták az összes ajtókat, leszaladtak az inspekciós rendőrtisztviselőért, aki két detektívvvel a színpadra sietett. Alighogy belépett, meglepetve mondta:

— Hát ezek hogy kerülnek ide? ... Ez a kettő itt ismert zsebtolvaj.

Közrefogták a küldöttséget s bekísérték a közeli őrszobába. Szerencsére még az órát is megtalálták az egyik „deputáns“-nál.

Az „ünnepelt“ kérte, hogy ne büntessék meg őket, de egyben elhatározta, hogy nem fogad több deputációt a színpadon. De a történetek még sem múltak el nyomtalanul, mert Sziklai kijelentette:

— Darabot íratok, amelyben ez a küldöttség is szerepelni fog. Én játszom a „szónokot“. Micsoda hatás lesz!

Úgy is történt.

EZ AZTÁN A PECH!

Tudavalevő, hogy a nagy politikai zűrzavarok idején estéről-reggelre születnek új államférfiak, politikai személyiségek, magasrangú hivatalnokok. Persze, csak papiroson: újságpapiroson és életük legfeljebb kétszer huszonnégy óráig tart.

Tavaly, amikor az újságok politikai rovatai hemzsegték a miniszter-önjelöltek neveitől: egy politikailag könnyű fajsúlyú képviselőnek az a kitűnő ideája támadt, hogy önjelöltetési alapon lendít egyet a magánviszonyain. Éppen akkoriban válófélben volt a feleségétől (sikerült elérnie, hogy az asszony indítsa meg ellene a válóport) és serényen buzgólkodott egy új párti érdekében: egy nagyon gazdag hölgyet akart feleségül venni és ez a második házassága nagy pozícióhoz juttatta volna.

Ámde az új, „nagy“ párti még nem volt nyélbe ütve: a menyasszonyjelölt családja keveselte a képviselő pozícióját. A képviselő tehát fogta magát és egy hozzá közelálló újságban (akkoriban mi sem volt könnyebb!) jelöltette magát — államtitkárnak.

Ez gyönyörűen hangzott és tényleg kellő feltűnést keltett a képviselő jövődöbeli családja körében.

Csakhogy — és erre nem gondolt az „államtitkár úr“ — azt a hírt elolvasta a válófélben levő első felesége is, aki másnap a következő kis levéllel lepte meg a képviselő urat:

„Örömmel olvastam, hogy ki fognak nevezni államtitkárnak. Mivel én méltóságos asszony akarok lenni, értesítlek, hogy a válópört — *visszavontam!*

ILYENEK A NŐK!

Egy tanár beszélte el, társaságban:

—A Tátrába akartunk utazni. A feleségem hihetetlenül sokáig bíbelődött az útiruhájával, hogy hogy végre lekéstünk a gyorsvonatról, épp az orrunk előtt robogott el. Amint ott állunk a nagy sietségtől lihegve, gyöngéd szemrehányás hangján ezt mondom:

— Látod, édesem, ha nem öltöztél volna olyan sokáig, nem késtünk volna le a vonatról.

— Végignézz rajtam és így felel:

— És ha mi nem rohantunk volna így, lóhalálában, most a következő vonatra *nem Kellene annyit várnunk* . . .

A PESTI GAVALLÉR.

Egy pestmegyei kastélyban nagy vadászmulatságra gyűltek össze a fővárosi gavallérok. Vacsora után a vendégek az előcsarnokban veték felöltőjüket és búcsúzni kezdtek. Csak az egyik gavallér állott tétován. Az inas zavartan mondta neki:

— Nagyságos úr, nem értem, hogyan történhetett, de a felöltő elveszett . . . nem találom! . . .

A háziasszony mentegetőzve szólott:

— Lehetetlen! No ilyesmi igazán nem fordult még elő nálam!

A gavallér, aki híres arról, hogy tízszer ily gazdagnak szeret látszani, mint amilyen, előkelő mosolylyal válaszolta jó hangosan, hogy mindenki meghallhassa:

— Oh, semmi baj, kezét csókolom! Az egészben csak az a kellemetlen, hogy ebben a hónapban nem mehetek Londonba!

— Miért?

— No igen, mert az én ruháimat Londonban szoktam megrendelni és oda szoktam utazni a szabómhoz, hogy mértéket vegyen rólam!

A háziasszony persze most már egészen vigasztalhatatlan volt:

— Ah, tehát londoni kabát volt? Milyen nagy kárt okoztunk önnek!

— Oh, szót sem érdemel! Mindössze száznyolcvan forint volt az egész! . .

— Száznyolcvan forintos kabát! . . . Ezt sohsem bocsátom meg a cselédeimnek!

E pillanatban örvendezve szaladt be az udvarról egy cselédleány, egy felöltőt lobogtatva kezében harci jelnek:

— Megvan a kabát! Künn volt a tornácon!

Az inas átvette, megnézte a bélését és csalódottan mondta:

— Ez nem az!

De a gavallér vígan mondta:

— Ej, dehogy nem! Hát nem látja, hogy az én monogrammom van benne?

— Az ám! De tessék csak ezt a kis felírást nézni a gallérján!

A szabócég szokásos védjegyén ez állott:
„Zahler férfiszabó — *Budapest.*”⁴

KÁVÉHÁZI EPIZÓD.

Adalék a jó pincér természetrajzához. Jellemzi egy kicsit azt is, hogy mennyire kávéházak városa ez a mi szép és új Budapestünk.

A kávéházba belép egy úr, körülnéz és keres valakit. Elfog egy mellette elrohanó pincért:

— Ismeri Kiss József szerkesztő urat?

— Hogyne! Forró kapucinert iszik, sötétet, pohárban.

A REKLÁM BÍRSÁG.

Van Budapesten egy vállalat, amely egy bizonyos országos nevű gyógyszer árusításával foglalkozik. Ezt a gyógyszert nem szokás jó társaságban megnevezni, de ha lines is neki bevett neve, a gyógyszert annál buzgóbban szokták bevenni mindazok, akiknek nincs rendben az emésztésük.

Ez a vállalat kocsit is tart, amely a gyógyszereket szokta házhoz szállítani. A kocsin óriási betűk hirdetik a gyógyszer nevét.

A minap ezt a kocsit elragadták a lovak és vadul vágattak végig az Andrásy-úton. A rendőr fölírta a kocsi nevét és másnap már meg is büntették a vállalatot húsz forintra rendőri kihágásért.

Az üzlettulajdonos ragyogó arccal fizette ki a húsz forintot és amint hazaért, ráparancsolt a könyvelőjére:

— Kérem, Stern úr, legyen szíves hirdetést tenni közzé a lapokban, hogy a rendőrség húsz forintra büntetett meg engem — *gyors hajtásért.*

AZ ÓVATOS KERESKEDŐ.

A tavasszal egy délelőtt hirtelen szélroham süvített végig a Lipótvároson. Különösen a külső részekben garázdálkodott; néhány hölgynek lekapta a kalapját, néhány ablak csörömpölve hullott a kövezetre.

A szél lerántotta egy kis üzlet cégtábláját is. A cégtáblán eddig a *Kohn Mór* neve díszlett. *Fordítva* esett a földre és a másik oldalán az összeseregülő szomszédok nagy meglepetéssel olvasták: — *Kohn Mórné*.

— Mi az, Kohn úr — kérdezték a boltost, — miért íratta a cégtábla hátuljára a felesége nevét?

— Furcsa kérdés! — felelte természetes hangon Kohn. — Az ember nem egy évre csináltatja a cégtáblát, de az egész életre!

A BOLOND SZÍNÉSZ.

Vidám társaság ment a város felé a minap a Rákóczi-úton. Csupa jókedvű színész, — köztük a kifogyhatatlan kedélyességű *Rózsahegyi Kálmán*. A pesti rendőrökről beszéltek és mindenki elmondta egy-egy ifjúkori stiklijét, melynek következtében akkoriban meggyűlt a baja a rendőrséggel.

Mikor a Nemzeti Színház elé értek, megszólal Rózsahegyi:

— Hát én fogadok veletek akármennyibe, hogy ha akarom, ez a rendőr felszólít, hogy menjek vele a kapitányságra, anélkül, hogy egy árva szóval is megsérteném . . .

— Kiöltöd rá a nyelved! — szól valaki, aki ravasz akar lenni.

— Dehogy! Semmiféle kihágást nem követek el, és mégis bevisz.

— Lássuk!

Fogadtak. Rózsahegyi erre szép lassan keresztül ment a Rákóczi-úton, egészen a villamos vasút sínjéig. Mikor a sínhez ért, udvariasan kalapot emelt a rendőr előtt és szerény hangon így szólt hozzá:

— Ugyan kérem, tisztelt biztos úr, hogy kell átmenni *ezen a vizen?*

A rendőr nagyot néz:

— Micsoda vizen?

— Ezen a folyóvizem, — mondja Rózsahegyi és a villamos-sínre mutat. Sőt rá is lép és visszakapja a lábát, mint aki hideg vízbe lépett. A rendőr nézi egy ideig, aztán ezt mondja neki:

— Jöjjön be velem az úr a kapitányságra.

És a társaság hangos hahotázása közben megindultak ketten a kapitányság felé. A rendőr sajnálkozva mondta a társaságnak. Rózsahegyire mutatva:

— Örült szegény. Ismerem a színházból, *ott is mindig bolondozik . . .*

PESTI ÉLETKÉP.

A Dob-utca egy bérkaszárnájában új cselédet fogadott a nagyságos asszony.

— Aztán jól vigyázzon a lakásra. — intette a donnát.

— Igenis, naccsága!

— Az ajtó mindig zárva legyen.

— Igenis, naccsága!

— És senkit be ne ereszsen, mielőtt meg nem kérdezi tőlem.

— Igenis, naccsága!

. . . Este nyolc felé csöngetnek az előszoba ajtaján. A cseléd kinéz s látja, hogy egy hordár áll künn. Berohan a szalonba, ahol a nagyságos asszony éppen a zongora előtt ábrándozik.

— Naccsága, kérem, naccsága! Egy hordár van kint! Beereszsem?

— Persze! Hisz az a — *nagyságos úr!*

A DZSIU-DZSICU.

Van itt Pesten egy úri klub, melynek tagjai kártya helyett férfias testedző sportokat ü znek.

A többi között volt ebben a klubban egy „dzsiu-dzsicu-kurzus“ is és sok tag — egy hozzáértő külföldi mester vezetése alatt — tökéletesen kiművelte magát a japán birkózásban, melynek tudvalévőén különös fogásai vannak mind a 'támadásban, mind a védekezésben.

Különös tökéletességre tett szert a dzsiu-dzsicuzásban egy fiatal fővárosi ügyvéd, aki oly nagy rajongója lett ennek a sportnak, hogy boldog-boldogtalant minduntalan felszólított, hogy birkózzék vele. Le is győzött mindenkit, aki csak kiállott vele a porondra.

Egy este, egy győzelmes est után, nagyon jókedvűen ment haza a klubból. Amikor a ház-

mester — magas, erőteljes alak — kinyitotta a kaput, az ügyvéd vidáman megkérdezte tőle:

— Házmaster úr, tudja maga, mi az a dzsiu-dzsicu?

— Nem tudom én!

— Az egy nagyszerű dolog. Ha akarja: mutatok magának néhány fogást. Például: üssön engem pofon!

— De nagyságos úr! . . .

— Sold se szabadkozzék . . . Csak üssön engem pofon! Hiszen úgyse üthet, ha én nem akarom! Majd meglátja! Na rajta!

— De nagyságos úr! . . .

— Mondom, ne féljen . . . Rajta, üssön csak pofon! Egy . . . kettő . . . három . . .

A „három“ után egy — rettenetes nagy pofon csattan el az ügyvéd arcán. Megtántorodott és eleredt az orra vére.

— Mi volt ez? Mi volt ez? — hebegte az ügyvéd és a zsebkendőjével törülgette az arcát — hiszen pontosan védekeztem!

— Jobbfelé védekezett a nagyságos úr, — felelte csöndesen a házmaster — *én pedig balkezes vagyok.*

A TITKOS DRÁMAÍRÓ BOSZÚJA.

Titkos drámaírók kesergő panaszait ugyan kár volna készpénznek venni, de az a panaszuk könnyen talál hívőkre, hogy a Nemzeti Színház drámabíráló bizottsága nem olvassa végig azokat

a klasszikus fajú tragédiáikat és verses vígjátékokat., amelyeket a névtelen írók oly dús reményekkel küldözgetnek be.

Talán van is benne valami. Elvégre emberek vagyunk mindnyájan. Még a drámabíráló is ember, pedig azt inkább valami emberevő Minotarusnak képzelik el a titkos drámaírók.

De az a bíráló, akiről most lesz szó, mindenestre dicséretes kivétel. Egy terjedelmes tragédiát kapott *Tóth* Imrétől elolvasásra. Hazavitte a könyvet és buzgó lelki ismerettel kezdett az olvasásába.

Egy darabig simán ment a munka, de a 86-ik oldalon a következő derűs kis epizódot találta:

Alfonz (hévvel): És mondd, oh szívem szép szerelme, mit szólsz e marhához, aki most olvas bennünket?

Irén: Bizonyára épp olyan ő, mint a többi bíráló. Az elején becsapja a könyvet és azt hazudja, hogy végig olvasta a darabot. Piha.

Alfonz (mély keservvel): Potyára mondtam el a nagy monológot!

Irén: És én potyára csaltalak meg téged.

Alfonz: A fejünk tetejére állhatunk, az a marha mégse vesz tudomást rólunk. . . Majd még bolond leszek továbbra is jámbusokba beszélni! A-bé-cé-dé-é-ef . . .

Irén (a földre roskadva): .. . Oé-há-i-jé ká-el-em . . .

Alfonz (töret markolatig döfi keblébe. Elhaló hangon): . . . Bn-o-pé-ku-er-es-té! .

ÍRÁS-IVÁS.

A pesti főpincérek fejedelme, a kitűnő és vidám *Reisz Gyula*, — aki a Newyork-kávéházban uralkodik — kétségbeesetten konstatalta, hogy egy hosszúhajú bohém-ifjú minden áldott este pokoli pontossággal megjelenik a kávéházban, megiszik egy feketekávét — és egy árva krajcárt se fizet. Mindig büszkén távozik és kimenőben odakiáltja a főpincérnek:

— Írja föl!

A főpincér bizalommal tűrte ezt két hétig. De miután a barnafürtű ifjú semmi hajlandóságot nem mutatott a fizetésre, hát elhatározta, hogy szigorúan fog vele szemben föllépni.

Az ifjú másnap este is megjelent a kávéházban, megitta a feketekávéját, és megint el akart menni e kiáltással:

— Írja fel!

De Gyula odament hozzá, diszkréten félrehívta és azt mondta neki:

— Uram, én sokat forogtam íróemberek közt és tudom, hogy a legtöbb író csak úgy tud írni, ha feketekávét iszik. De azt igazán nem értem, hogy ha a feketét folyton *ön iszsza*, miért írjak mindig *én*?

A NAGYSÁGA.

Egy ötletes fiatal író, Gábor Andor be-
szélte el ezt a történetet:

A pincérről azt mondják, hogy nagy em-
berismerő. De a pincér sem mind egyforma. A
Palermó-kávéház főpincére például valóságos
antitalentum az emberismeret terén. A minap
délután bejön egy rendkívül csinos arcú, ele-
gáns hölgy a kávéházba s megkérdi a főpin-
cértől:

— Mondja, kérem, itt van a férjem?

A főpincér mosolygott:

— A férje, nagyságos asszony?!...

— Igen, igen, a férjem; tudja, akivel va-
sárnap délután itt ültem!

A pincér bámul, gondolkozik, töri a fejét
s a vak is látja, hogy szeretne visszaemlékezni,
de nem tud. Egyszerre friss ötlete támad.

— Nagyságos asszony! hogy is hívják ked-
ves férje urát?!...

Ő nagysága zavarba jön, fülig pirul, hímez
és hámoz.

— A férjemet... na persze ... Ejnye no,
a nyelvem végén van no . . . No nézze meg
az ember, *elfelejtettem a nevét*. Hanem tudja
mit, hozzon egy kávé, míg jön, mert biztosan
el fog jönni. Megígérte.

A főpincér gúnyosan mosolyog e mágnási
mozdulattal kérdezte meg:

— Habbal vagy anélkül parancsolja a kis-
asszony?

A PAPRIKÁS CSIRKE.

A Hitelbank egy vidéki fiókintézetének egyik főhivatalnokát néhány hónappal ezelőtt berendelték a központba, Budapestre.

Ez az áthelyezés sok előnyt jelentett a hivatalnokra, aki már amúgy is évek óta vágyott a fővárosba. Azonban a vidéki városban is kitűnő volt a pozíciója, azonfelül meg kis gyermekeit mér beíratta az odavaló iskolába és így az iskola év végéig a feleségét — aki nagyon szép asszony — ott kellett hagynia a vidéki városban.

A vidéki fiókintézetben a kollégái, de különösen a főnöke minden igyekezetükkel rá akarták bírni, hogy maradjon és ne fogadja el a fővárosi állást. De ő hajthatatlan maradt és minden érvre talált ellenérvet.

Vége aztán a főnöke kivárta az utolsó nagy érvet, hogy maradásra bírja:

— Nézd, barátom, most itt hagyod majdnem egy évre egyedül a feleségedet, úgy-e? Szép asszony és sokan próbáltak már neki udvarolni. Mit csinálsz, ha megcsal a feleséged?

— Kedves barátom, — felelte a hivatalnok rövid gondolkozás után mosolyogva — ez már temperamentum dolga. Van olyan ember, aki amikor megtudja, hogy a felesége megcsalta, revolvert ragad és lelövi vagy az asszonyt, vagy a csábítót vagy magát. De van olyan ember is, — és azt hiszem, én ilyen va-

gyok — aki a szörnyű hír hallatára bemegy; egy vendéglőbe és nyugodtan megeszik, mondjuk, egy paprikás csirkét . . . Én nem félek . . . Elsején elfoglalom a pesti állást.

Így is történt. Körülbelül öt hónapja van a férj Pesten, pompásan érezte magát egy garzonlakásban és várta a tanév végét, hogy felhozhassa a családját is.

A minap azonban egy kis fordulat állott be az életében. A fordulatot egy távirat okozta.

A táviratot a vidéki városból kapta volt kollégáitól és csak ennyi állott benne:

„*Eheded már a paprikás csirkét!*”

HOGY KELL FOTOGRAFÁLNI?

Van a Belvárosban egy fotográfus, a kitűnő *Erdélyi Mór*, aki arról nevezetes, hogy nemcsak jó fényképész, hanem jó emberismerő is. Ami tulajdonképpen a legszükségesebb fényképész-tulajdonságok egyike.

Egy fiatal leány volt a műtermében nemrég. Sehogy se tudta tőle azt az úgynevezett barátságos mosolyt megkapni, amire a fényképésznél szükség van. Hát segített magán. Támadt egy ötlete és azontúl a következő párbeszéd hangzott el a masina előtt.

A fényképész: Láttam nagysádat a múlt vasárnap az egyetemi templomban, egy esküvőn.

A leány: Igen, ott voltam.

A fényképész: Egy barátnőjével volt ott.

Bocsásson meg, de a barátnőjén .. . kérem csak kissé feljebb a fejet . . . úgy . . . most jó ... a barátnőjén rettenetes ruha volt . . . ízléstelen . . .

E pillanatban csattant egyet a gép, a fölvetél megtörtént.

A fényképész: Köszönöm. Azt hiszem, ilyen kedves, mosolygós képet még nem csinált önről senki, mint amilyen ez lesz . . .

A CSUDARABBI.

A hírszolgálat ma már Budapesten is annyira ki van fejlődve, hogy a reporterek sokszor az újság két-három oldalát is megtöltik szenzációkkal. A fődolog náluk már nem is a hírek megszerzése, hanem az egymás elől való eltitkolás: *a lemarasztalás.*

A minap egy csodarabbiról csinált riportot az egyik reporter-kartel. Megsejdtette ezt a másik kartel egyik tagja, akit nevezzünk Vidám Jánosnak. Éjjel a redakcióba menet faggatni kezdte egyik kollégáját, hogy áruljon el valamit a hírből.

Az utóbbi kérette magát sokáig, míg végre lassankint kibökött egyet-mást. Másnap aztán a Vidám úr lapja is megemlékezett a szóbanlevő riportról, még pedig ilyenformán:

Érdekes ember érkezett a minap Budapestre, *Lewy Narrischkat* galíciai rabbi személyében. Mindennap tömérdek ember keresi

föl dob-utcai lakásán, ahol tanácsot ad, g.vögyit, áldást mond. A rabbi csak héberül és lengyelül tud. Munkatársunknak alkalma volt vele beszélni. Az ősz férfiú anyanyelvén a következőképpen áldotta meg:

— Gemnegye enefa!

Végül ősi zsidó köszöntéssel így búcsúzott el:

— Rökönől

A tudós rabbinus, bár mást gyógyít, maga beteg. Reumájának gyógyítása végett jött főképpen Budapestre . . . stb.

Vidám úrnak másnap feltűnt a dolog, hogy egész sereg újság másképpen írt a csodarabbiról, de nem törődött vele. Fő, hogy neki is megvolt a hír! Csak akkor képpedt el, amikor nagy kacagás között megmagyarázták neki a rejtelmes zsidó szavak igazi jelentését.

A Narrischkat ugyanis annyi, mint boldonság.

A többit *visszafelé fordítva* kell olvasni.

UTCAI JELENET.

Nem lehet elég szűkszavúan megírni, oly röviden, oly kevés szóval történt az alábbi idillikus jelenet az Andrassy-úton. Egy sarkon áll egy rikkancs és unottan ordít:

— Eeesti újság!!

Egyszer csak jön egy perces és szintén ordít:

— Perrec! Precc!

Odaér a rikkancs elé és arcába kiáltja:

— Precc!

A rikkancs visszaordít:

— Eeestiusság!

Erre a pereces szó nélkül átad egy perecet az újságosnak, az újságos szó nélkül átad egy újságot a perecesnek. És a pereces tovább megy az est sötétjében, kiáltva:

— Precc!

És az újságos ott marad a helyén, ugyan-csak tovább üvöltve:

— Eeestiusság!

Ennyi az egész.

A CSÖNDES LAP.

Van egy rikkancs Pesten, akiben van valami a híres párisi camelot-humorból. A szerkesztők és kiadók szeretik is és gyakran szóba állanak vele, mert mindig értékes tapasztalatokat hallani tőle. A minap is megszólította egy krajcáros, de kormánypárti újság kiadója:

— Mondd csak, öreg. Hogy van az, hogy amióta kormánypárti a lap, kevesebbet adsz el belőle?

A rikkancs ránéz a csomó újságra, amit a markában tart és keserű ábrázattal feleli:

— Kérem ... a lap akkor jó, ha olyan, mint a rikkancs, De mit csináljak én ezzel a csöndes kormánypárti lappal? Én ordítok, *ő meg hallgat* . . . Nem passzolunk össze mi ketten . . .

AZ ÚJHÁZI-LEVES.

Újházi Edénél népszerűbb ember kevés van Budapesten. Sokan szeretik a mestert, de a vendéglősök egyszerűen imádják. Nem szolgálnak úgy ki vendéget Pesten semelyik vendéglőben, mint *Újházi* Edét. Ahova pedig sokat jár, ott az ő kedvelt ételeit főzik neki, az ő kedvelt italaikat hordják elébe. Nyáron mindennap a *Wampetios*ben ebédel. És amint a pincér meglátja, hanyatthomlok rohan a konyhára és hozza neki az *Újházi-levest*, a borfiú pedig lóhalálában száguld a söntésbe és kéri az *Újházi-fröcscsöt*.

Az *Újházi-leves* igazán kitűnő találmány. Van abban minden, ami jó; tészta, tojás, paradicsom, zeller, zöldborsó, csirke-aprólék, kakastaréj, csibemáj, zúza . . . Valóságos kis összetörtnélített ebéd ez az *Újházi-leves*, amivel a mester az ebédjét meg szokta kezdeni.

Bemegy egy délelőtt a vendéglő kertjébe és elfoglalja szokott helyét a terrazon. Az ételhordó rohanva hozza az *Újházi-levest*. *Újházi* megnézi az étlapot és a szemébe ötlük ez a csábító sor:

Zöldborsó leves.

Fel sóhajt a mester:

— Istenem . . . milyen boldogok vagytok ti, fiúk!

Megkérdezi a társasága:

— Miért?

— Mert ti ehettek ebből a finom zöldborsó-

levesből . . . fájdalom, én nem ehetem be-
lőle . . . engem arra kötelez a népszerűség, hogy
Újházi-levest egyem . . . nézzétek, már hozza is
a pincér . . . Újházi-levest, minden áldott nap
Újházi-levest, folyton Újházi-levest . . .

És gyűlölettel nézett a párolgó Újházi-
levesre, melyet boldog vigyorgással tett elébe
a pincér.

HISTÓRIÁK A LIPÓTVÁROSBÓL.

Egy lipótvárosi kereskedőnek igen csúnya
a felesége. Ez még nem volna föl jegyzésre méltó
tény, ha a férj nem volna híres a csúnya fele-
ségéről. Mert híres volt, éppúgy, ahogy némely
férj a szépasszony-feleségéről híres. Ha társa-
ságban kérdik: „Ki az az ember?“ — ez a
válasz:

— Az, akinek az a csúnya felesége van.

Egy nagyon intim barátjával beszélgetett
a minap a kereskedő a feleségéről.

— Tudom, — mondta — hogy többen kér-
ték a kezét, mielőtt hozzám feleségül jött. Most
már nem bánám, ha máshoz ment volna.

Mire barátja:

— Öreg, ne téveszd szem elől a tízparan-
csolatot!

— ???

— Ne kívánd felebarátodnak — *a felesé-
gedet* . . .

A Lipótvárosban, van egy előkelő, prédikátumos gazdag úriasszony, akinek a gazdagsága régebb keletű, mint a predikátuma.

Hát biz ő fiatal korában nem igen vett még részt az előkelő társaság ezernyi szokásaiban, úgy hogy most százával kerengenek róla az apró, kedves botlások. Például ő volt az, aki, mikor a Kereskedelmi Csarnok bálján bemutatatták a királynak, a rövid párbeszéd után e nyájas szavaikkal vált meg ő felségétől:

— Felség, nálam, minden második kedden zsur van!

Aztán ő volt az, aki, amint megérkezett Abbáziába és megszállott a hotel-lakásban, így szólott a szobaleányának:

— Mari, nyissa ki az ablakot és ereszsze be a klímát!

Legutóbb pedig bement egy Andrassy-úti fűszeresboltba és így szólott a segédnek:

— Kérek három forintért igen finom — *five o'clock-teát.*

*

A Lipótvárosban egy előkelő úri dáma vacsorát rendezett,, amelyre az etikettszerű francia meghívóval hívta meg vendégeit, ilyenformán: M. et Mme. X. prient M . . . de bien vouloir leur faire l'honneur de diner chez eux le 26. octobre. — stb.

Egy udvari tanácsos, a régi világból való bácsi, aki még se meg nem magyarosodott, se el nem franciásodott, szintén megkapta a francia meghívót s illendőnek tartotta, hogy franciául is feleljen rá.

Déja bien. Je viens.

A vacsorán megszólítja a háziasszony:

— Kedvesem, micsoda furcsa forma ez? Mit jelent ez a válasz?

— Mit? Hát a feleletet. Déja bien, je viens: *Scho' gut, ich honim . . .*

*

Egy lipótvárosi nő ment az utcán leányával, aki igazi kis jukker leány volt és úgy húzta maga után a „slepp“-jét, mint valami királynő. Az anyja szigorúan mondta neki:

— Kérlek, emeld föl a szoknyádat!

A leány hetykén válaszolta:

— Ne biztass, mama, mert úgy főlemelem, hogy abból — kasszadarab lesz!

*

Ez a kis kaland a Lipótváros egy elismert szépségével esett meg, akinek aranyszőke haja és üde, hamvas arca oly szép, mintha csak — festve volna. De ez csak aféle szólásmód. Valódi ott minden.

Nizza felé utazott és egymagában ült az elsőosztályban. A szobaleánya a második osztályban volt. Egy kis provencei állomáson be szállott egy idősebb és egy fiatalabb hölgy, végig-

nézték hidegen és beültek a tulsó sarokba. Ott aztán elkezdtek beszélgetni *magyarul*.

— Csinos hölgy! — mondta az idősebbik.

— Bizonyosan párisi kokott! — mondta a fiatalabbik.

Az asszonyka úgy gondolta, hogy legokosabb lesz, ha nem törődik velük. Boszankodva nézett ki az ablakon és úgy tett, mintha nem is figyelne rájuk. Azok pedig csak beszéltek tovább:

— Milyen elegánsan öltözködik!

— Hja, ők értenék ehhez. Nekik ez a mesterségükhöz tartozik.

— Könnyű nekik. Ők nem a férjükkal fizettetik a szabó-számlát.

— Az ám! A mások férjével! Hahaha!

Az asszonyka most már nehezen tűrt, de — tűrt. Ők pedig boncolták tovább.

— Nézd csak, milyen ügyesen csinálta ki az arcát!

— Ami igaz, igaz. Nagyon ügyes!

— És a haját milyen sárgára festette.

— A párisi kokottok közt ez a divat.

Dejszen ezt már nem állotta ki szó nélkül az asszonyka. Fölpattant, kezét csípőjére illesztette és dühösen mondta:

— *No hallja! . . . Ögye mög a föne magát!*

. . . Mert a lipótvárosiak mind szögedi dialektusban beszélnek, ha külföldön vannak...

A BÖRZÉRŐL.

Egy deresedő fejű börziáner boldogan újságolta boldog-boldogtalannak a börzén, hogy fia született. És busákén tette hozzá, hogy négy leánygyermeké után ez az első fia.

Persze megkérdezték tőle, hogy mi lesz a fiú neve?

— A neve? — felelte a boldog börzeférfiú. — Ha lanya volna az üzletmenet, akkor *Álmos*-nak neveztem volna el, de mert ma, a születése napján, hál' istennek, az irányzat emelkedő: hát *Szilárd lesz a neve!*

*

Nem tudom, hogy teljesen új-e ez az adoma. De ha akad, aki hallotta már, könnyen boszút állhat: — nem olvassa el.

Lassan, méltóságteljesen vonul el a gyászmenet a Nádor-utcába. Elöl feketeruhás gyászvitész lovagol, azután gyalogos vitézek sorfala között két koszorús-kocsi gördül tovább, aztán jött a pompás érekoTSÓ, aztán megint koszorús-kocsi, aztán a hintók végtelen sokasága.

Egy börziáner nagy álmélkodással nézte végig a tőzsde kapujából az egész menetet és fejszóválva mandta:

— *Pszsz! Dasz lébt zieh!*

*

Egy gabonabizományos fekete szerdát szenvedett. Egyszerre több súlyos üzletét koronázta be egy szerdai délelőtt tökéletes balsikerrel. Sö-

tét kétségbeeséssel meredt maga elé és idegesen dörzsölgette homlokát, amikor elébe toppant egy jó barátja, aki a történekről mit sem sejtve, vidáman és nagyhangon üdvözölte:

— Szervusz, öregem, hogy vagy? De régen nem láttalak! . . . Hogy vagytok otthon? Hova mentek a nyáron?

Erre az utolsó kérdésre felütötte a fejét a szomorú ember. Keserű mosolylyal és csöndesen felelte:

— *Csődbe!*

*

T—g, egy nagy bécsi bank igazgatója Budapesten időzött s amint innen hazaérkezett Bécsbe, első dolga volt, hogy előhívatta a főemberét:

— Kérem, — mondta neki — azonnal rohanjon és vásároljon ötezer darab magyar **-i bányarészvényt . . .

A főember nagyot nézett:

— Hogyan? Talán valami jó értesülés?

— Nem, nem. Rohanjon és vásároljon . . . ne ötezret, hanem többet... amennyit csak tud!

A főember meglepetve kérdi:

— De miért?

— Azért kérem, — feleli a bankdirektor — mert most Pesten voltam és megismerkedtem ennek a bányatársaságnak az igazgatójával. Ha ez az ökör föl tudta virágoztatni azt a vállalatot, akkor az nem vasbánya, hanem aranybánya!

EGY KIS LELEPLEZÉS.

A képes levelezőlap magában véve ártatlan dolog, pláne mikor ilyen egyszerű üzenetek vannak rajta: „Üdvözlét Grácból“ — „Szívélyesen üdvözlöm Velencéből“ stb. Ilyen levelezőlapot húsztat is kap naponta egy-egy szép asszony anélkül, hogy a férjnek a legkisebb oka is volna gyanakodni. Ilyen férjről szól e krónika.

A felesége hűségesen kapott képes levelezőlapokat egy úrtól, aki hol innen, hol onnan küldött egy pár sornyi üdvözlétei a házaspárnak. A férj néha maga is zsebre tett egy-egy ilyen képes levelezőlapot és kivitte a feleségének, mondjuk, a Svábhegyre.

Egyszer azonban, hogy, hogy nem, a levelezőlap bélyege beleakadt a férj zsebében a cigarettatáska élébe, a bélyeg lehullott róla, úgy, hogy amikor a férj újra elővette a lapot, a bélyeg helyén a következő apróbetűs szavakat látta:

Csókkollak milliószer. Nemsokára hazajövök. Jó, hogy az a vén szamár nem sejt semmit, mikor e levelezőlapot látja.

A férj ezúttal nem adta át a képes levelezőlapot a feleségének, hanem elfogott még néhány ártatlannak látszó levelezőlapot, amelyeken a bélyegek alól lassankint megtudta, hogy egy agancskiállításom az első díjat nyerhetné el. A képes levelezőlapok a bíróság elé jutottak,

mert a férj ezek alapján haladéktalanul megindította a válópört felesége ellen.

A KIMENŐ.

Egy, már nem fiatal, „ismert fővárosi kereskedő“ annyira kitűnőnek tartja a házasságot, mint intézményt, hogy egyszerre — két háztartást is finanszíroz.

Az egyik háztartása az otthona. A felesége sem fiatal már, nyugalmas tehát az élete otthon. Ide pihenni jár.

A másik háztartásában a főszerepet egy ifjú hölgy játszsza, aki minden este egy énekes színházban énekel — a lábával. Ide a kereskedő mulatni, pezsgőzni jár e nem csoda, hogy ezt a háztartást némileg jobban is szereti, mint a másikat, A hölgyet, notandum bene: Miminek hívják.

Egy este sokáig kártyázott a Kereskedelmi Csarnokban a vidám öreg úr. Már az összes férjek elfogytak mellőle. Mindenki vacsorázni ment — haza.

— No! — kiáltott rá egy barátja — te nem mégysz ma haza?

Az öreg úr ravaszul mosolyogva felelt:

— Ma nem mehetek haza, barátom, mert nem kaptam *kimenőt Mimitől* ...

ÜGYVÉDI FURFANG.

Van Budán egy ügyvéd, aki állandóan hatalmas kutya társaságában jár sétálni. A kutya roppant nagy és félelmes állat: rettegésben tart mindenkit és bár az ügyvéd minden sétája alkalmából elkövet valami huncutságot vagy illetlenséget, senki sem mer sem vele, sem a gazdájával kikezdeni.

Megtörtént, hogy a nagy kutya, amikor az ügyvéd sétáltatta, egy kis budai mészárszék ajtajából lekapott egy nagy darab borjúhúst és elszaladt vele. Kétségtelenül el is fogyasztotta jóízűen.

A mészáros másnap megjelent az ügyvéd irodájában.

— Tisztelt ügyvéd úr — kérdezte — ugyebár az állatok tetteiért a tulajdonos a felelő«?

— Igen — felelte az ügyvéd.

— Ennélfogva azért, amit az ön kutyája elkövet, ön a felelős?

— Igen, én — felelte az ügyvéd.

— Ez esetben — folytatta a mészáros — legyen szíves és fizessen nekem nyolc koronát azért a nagy darab húsért, amit a kutyája tegnap a mészárszékemből ellopott.

— Rendben van! — hagyta helyben az ügyvéd. — Tehát kapok öntől két koronát!

— Tőlem? Két koronát? Hogy érti ezt? Miért?

— Mert ön szerint a hús ára nyolc korona. Az ügyvédi tanácsért pedig, amit tőlem kapott, jár nekem tíz korona. Kapok tehát *még két koronát!*

NEM LEHESSEN TUDNI.

Jár az egyik kereskedői kaszinóba egy nagy kereskedő, aki az úgynevezett feltápáskodottnak közül való. Egyszer már teljesen tönkrement, megbukott, kivándorolt, meggazdagodott és visszajött.

Régi barátaival teljesen szakított. A bukás keservei közepette megismerte az embereket s most nem kér azokból, akik a keserű napokban elhagyták.

Allandó kísérője egy ügyvéd, akiről senki se tart sokat, de aki a kereskedő mellett, jó pozíciót csinált magának.

— Miért barátkozik ezzel az emberrel ?

— Miért barátkozik ezzel az emberrel?

— Mert derék ember.

— De számár.

A kereskedő visszavág:

— Mikor csődbe kerültem, mindenki elhagyott, Sőt az összes szamarak eljöttek és rúgtak egyet a haldokló oroszlánon. Ez az egy ember volt jó hozzám amikor, mikor haldokoltam.

A másik mosolyog:

— Maga naiv ember. Maga nem tudja, hogy vannak okos, számító szamarak is. Ezek nem

rúgják meg a haldokló oroszánt. Ezeknek új trükkjük van. Ezek elmennek a haldokló oroszánhoz és — megcsókolják. *Hátha felgyógyul!*

A KÜLVÁROSBAN.

Egy külvárosi „divatkereskedés“ égett le nemrég. Odaégett a teljes felszerelése, minden divatcikke, szóval végleg tönkrement a kis holt.

A rendőrtisztviselő, aki hivatalból járt künn, a legnagyobb meglepetéssel hallotta, hogy az összes szomszédok ilyen kiáltásokkal fogadták az esetet:

- No végre!
- Csakhogy leégett!
- Ideje volt!
- Hála istennek!

És megdöbbenve látta, hogy általános meglepés és öröm honol a kis utcában a tűzvészből kifolyólag. Végre odafordul az egyik szomszédhoz:

— Mondja csak, hát annyira utálják itt ezt a szegény embert? Vagy talán rossz ember, hogy mindenki így örül a kárának?

— Dehogy! — feleli a szomszéd. — Csakhogy szegény mindenkinek tartozik a környéken . . . és a bolt be volt biztosítva ... és a dolgot már . . . *egy félév óta ígéri, ígéri ...*

FEMINIZMUS.

Társaságban, melyben feministák is voltak jelen, a legújabb női foglalkozásokról folyt a szó, — beszéltek a női kocsisokról, akik Párisban, és a női rendőrökről, akik Londonban foglalkoznak működni.

A női kocsisokra nézve még valahogy meg tudtak egyezni, de a női rendőrök intézménye nem nagyon fért az urak fejébe.

— Kérem, — mondja az egyik — én nem tudom elképzelni azt, hogy a női rendőr mit csinál például valami részeg emberrel, valami lumpplal, aki éjjel ordítva megy az utcán . . .

— Hogy mit csinál vele? Hát beviszi a rendőrségre.

— És ha nem tudja bevinni?

Általános csend. Megszólal egy feminista hölgy a világ legnyugodtabb hangján:

— Akkor . . . *becsalja*.

MIRE JÓ A VEGYÉSZET?

Egy fővárosi vegyészhez beállított egy dúlt arcú fiatalember.

— Uram, én szakítottam a menyasszonyommal, mert ő hűtlen volt hozzám!

— Uram, én vegyész vagyok! . . .

— Tudom, de majd rátérünk arra is. A volt menyasszonyom hosszú levelet írt, amelyben ártatlanságára esküdzik és a sorok szét vannak mosva hulló könyeivel. Itt a levél.

— Uram, én vegyész vagyok és nem írásszakértő! . . .

— Tudom, hisz éppen azért jöttem önhöz. Tudniillik arra alkarom kérni, hogy — vegyelemezze ezeket a könyvfoltokat, mert ah én már nem tudok hinni az ő könyveiben!

A vegyész el is végezte becsületesen a rábízott munkát és a vegyelemzési vélemény a következőképpen hangzott:

„A kérdezett folt-nyomokban sótartalmat nem találtam, csak csekély mennyiségű pepsinanyagot, amely *száj-nyálra* enged következteni.“

A CSERELŐ.

Rosenberg Gyula szemet vetett egy bernáthegyi kutyára amely a *Wampetics* tulajdona volt. Hanem igaz is, hogy gyönyörű állat volt. Akkora, mint egy borjú, hosszú szőrű és szelíd erkölcsű. Ha *Wampetics* belekezdett a kutya számtalan erényeinek elsorolásába, órákig sem fogyott ki a beszédből.

Jó ideig folyt az alku a kutyára, végre megállapodtak a föltételekbeu, amelyek szerint *Rosenberg* Gyula ad *W* am péti esnek egy versenylvovat (nem a *Wampetics* konyhája, hanem versenyistállója számára kell a ló), *Wampetics* viszont odaadja a kutyát és azonfelül még nyolcszáz pengő forintot.

Vége beszállította *Rosenberg* Gyula a ver-

senyparipát és Wampetics ragyogó arccal mutogatta ebédlő vendégeinek. Leste az arcukat, tetszik-e nekik is. Mind dicsérte, csak *Kubinyi Géza* nézett fitymálva. Wampetics aggódva kérdezte tőle:

— A képviselő úrnak nem tetszik a ló?

— Szép paripa, szép páripá, csak egy kis hibája van!

— No, mi az?

— Hát hogy az első két lába nem olván, mint ámilyen á hátulsó kettő — kéne hogy legyen!

KATONÁÉKNÁL.

A Hungária-úti kaszárnyában az ezredorvos odamegy egy tartalékoshoz, aki levelező egy banknál.

— Mondja csak — szólt hozzá a legnagyobb szeretet hangján, — nem fáj magának valamije?

—Nem.

— Nem érzi rosszul magát?

—Nem.

— Hát én nem vagyok megelégedve az ön állapotával. Jelentkezzék maródinak . . .

A fiatalember majdnem sírt a meghatottságtól, mikor ezt a gyöngéd gondoskodást látta. Maródinak jelentkezett. Ott meghatottan dadogott:

— Ezredorvos úr . . . én . . . én . . . igazán . . . köszönöm . . .

— Jól van, jól van, fiatalember — mordult rá a doktor, — ne hálálkodjék annyit.

— De . . .

— Ne járjon a szája! Ma huszonnégy beadványt kell intézнем az ezredparancsnoksághoz, és magának jó írása van . . . Hamar, hamar, üljön neki . . .

Ilyenek katonáék, mikor gyöngédek . . .

*

Ezt pedig egy önkéntes mesélte, a katonaelményei között:

Mikor kipakolt a kaszárnyában, a káplár nézte a műveletet. Egyszerre csak előkerül a holmi közül egy furcsa kis skatulya.

— Mi az? — kérdi a káplár.

Az önkéntes félénken felel:

— Fogpor.

A káplár gögösen mosolyog.

— Erről is le fog szokni itt nálunk, — mondja fölényesen.

— Miért?

— Mert a katonának erre nincs szüksége.

— Nincs? Gondolja?

— Bizony nincs. Ki is fogom dobni. Mert a katona csak kétféle port ismer: puskaport és — rovarport.

AZ ÍRÓ MEG A BAKFIS.

Szép kis bakfis-leányka ült a Margitsziget egy árnyékos padján és nagy gyönyörűséggel olvasott valami könyvet. Éppen arra ment *Bródy*

Sándor és amint odanézett, látta, hogy az ő egyik regényét olvasgatja a leányka. Megszólította hát barátságosan:

— Tetszik a könyv ?

— Óh, nagyon! Nagyon szép regény!

— No ennek igazán örvendek, mert én vagyok az a Bródy Sándor, aki ezt a regényt írta... Várjon csak! Adja át egy kicsit azt a könyvet.

Bródy Sándor kivette a zsebéből a ceruzáját és ráírt a könyv fedelére néhány soros dedikációt a névalíráásával. Gondolta, hadd legyen öröme a kisleánynak.

De a leányka elszontyolodva vette vissza a könyvet és majd hogy sírva nem fakadt, mikor az antogrammot megnézte. Bródy megütözve kérdezte:

— Hát nem örül a kézírásomnak?

A kisleány szomorúan válaszolta:

— Nem bizony, mert a papám könyvkereskedő és ezt a könyvet *a boltból loptam*, hogy majd visszalopom!

SZÉP KIS JOGCÍM.

Sokan irigylük az újságírókat a potyajegyek miatt. Nyilván úgy képzelik a dolgot, hogy az újságíró naphosszant egyebet se tesz, csak a potyajegyeket élvez. Pedig hát nem így áll a dolog. Az újságíró-jegyeket az újságíró használja a legkevesebbszer, ellenben szinte elképzelhetetlen,

hogy a publikum milyen jogcímeken aspirál ezekre a potyajegyekre.

Egy újságíróhoz például tegnap beállított egy úriember, akinek arca némileg ismerős volt, ámbár az újságíró sehogysen tudott számot adni magának róla, hogy honnan ismeri.

— Szerkesztő úr, legyen szíves, adja ide a cirkusz-jegyet.

— Milyen jusson kéri ön a szerkesztőség jegyét?

— Ejnye, hát már nem ismer a szerkesztő úr?

— Megvallom, hogy . . . ámbár az arca ismerős . . .

—X. végrehajtó vagyok. Hát már nem emlékszik rám a szerkesztő úr? A múlt héten végrehajtottam a szerkesztő úrnál.

Az újságíró belátta, hogy ez olyan jogcím, amit lehetetlen megtagadni és átadta a potyajegyet.

A LEPIPÁLT SVÁB.

Egy pesti szobrász és három gyermekkel megáldott családapa — akit a történet könnyebb áttekintése miatt Nagy Jánosnak fogunk nevezni — hetek óta keresett a főváros környékén nyári lakást. Nem tudott megfelelőt találni. Végre egy közeli faluban talált egy pompás kis házat, nagyszerű kerttel. Nagynehezen megegyezett a tulajdonossal, egy sváb gazdával az árra

nézve és már éppen az előleget számolta le, amikor a sváb megkérdezte tőle:

— Van gyereke?

— Van.

— Három.

A sváb szó nélkül visszanyújtja az előleget.

— Nem adom bérbé magának a házat. Aki-
nek gyereke van, annak nem adom. A gyerekek
letapossák a kertet és megeszik a gyümölcsöt.

Hiába volt minden ígéretés, kapacitálás: a
sváb hajthatatlan maradt.

A szobrász egy kicsit gondolkozott, azután
új ajánlattal állott elő:

— Másnak kiadná a házat? — kérdezte.

— Hogyne!

— Hát én kiveszem más számára. Nagy
Ödön úr számára.

— Van annak gyereke?

— Nincs.

— Akkor rendben van! — szólt a sváb, át-
vette az előleget és aláírta a nyugtát.

Két nap múlva a szobrász ládákkal, csoma-
gokkal, ágyneművel, a feleségével és három
gyermekével megjelent a Nagy Ödön által kibé-
relt ház előtt.

A sváb persze nem akarta őket beereszteni.

— Hohó! — szólt diadalmasan a szobrász —
maga kiadta Nagy Ödönnek a lakást szeptember
elsejéig. Itt az írás róla! Ez itt pedig a bérlő:
Nagy Ödön ...

És rámutatott tízesztendős fiára.

— Ennek a bérlőnek nincsenek gyermekei. A két nővérével, az anyjával, az apjával költözik be a házba ... Ha nem tetszik: menjen panaszra ...

KÁRTYÁSOK KÖZT.

Van a külső Erzsébetvárosban, az úgynevezett Csikágóban egy kis kávéház, ahol kétes ekszisztenciák szoktak kártyázni. Akad köztük bőven sipista is. Ebben a kávéházban kártyázás közben hol az egyik, hol a másik játékos szokott felugrani, következetesen mindig ezzel a kiáltással:

— Játszszék veled a római pápa!

Egy csöndes szemlélő, amikor már isten tudja hányadszor hallotta emlegetni a római pápát, kíváncsian megkérdezte az egyik játékostól:

— Miért mondják maguk folyton egymásnak: „játszszék veled a római pápa?“ Ez csak nem olyan rossz kívánság!

— Dehogy nem! A mi társaságunkban a lehető legrosszabb!

— Miért?

— Mert a római pápa — *csalhatatlan* . . .

A SZERELEM VÉGE.

Az Opera körül épp úgy játszódnak le kis szerelmi drámák és egyéb vidám kulisszalkalandok, mint a többi színház körül. Csak ezek-

ről nem regél annyit a pletyka, mert az intézet úgynevezett komolysága még ezeknek az apróbb históriáknak is diszkrétebb színezetet ad. A mi nap azonban onnan is került valami.

Egy kissé idős, nagyon elegáns és fölöttébb magasrangú úriember előfogta *Gergely* Istvánt, a poétát az Opera folyosóján és keservesen panaszkodott neki:

— Nézze, kérem — mondta — nagy bajban vagyok.

— Szerelem?

— Az. Azaz, hogy . . . nem az. Én itt már évek óta pártfogolok atyai lag egy ballethölgyet és most végét szeretnék vetni a dolognak. Szakítani akarok vele, de nagyon, nagyon gavallérosan.

— Nehéz ügy.

— Adjon tanácsot.

Az író tűnődik egy kicsit, aztán nagykomolyan megkérdi:

— Tehát szakítani akar vele?

— Igen.

— Úgy, hogy soha többé semmi köze ne legyen hozzá, a nő szabad legyen, s amellet egész életére el legyen látva?

— Úgy, úgy!

A fülébe súgta:

— *Vegye feleségül.*